

Sense sobirania política no hi ha via per garantir el dret a l'habitatge

BORJA GARCÍA :: 24/05/2021

Sense sobirania política no hi ha via per garantir el dret a l'habitatge

camb l'objectiu de construir 2.457 habitatges públics. El considera insuficient, il·legítim o insostenible, ja que no qüestiona qui concentra la propietat privada ni es planteja expropiar els pisos buits dels grans tenidors o limitar els preus de lloguer, sinó que fomenta l'edificació de més pisos en un territori ja saturat pel formigó. En contraposició, defensa la via de la lluita per l'habitatge des dels barris i d'un estat independent per poder garantir aquest dret de manera "real"

El passat mes d'abril, el govern valencià anunciava el Pla 2400 per a la construcció de 2.457 habitatges públics en cinc anys. La mesura, proposada pel cicle 2021-2026, compta amb una inversió de 293 milions d'euros per a **crear més parc d'habitatge**, 50% públic d'obra nova i 50% mitjançant cooperatives d'habitatge. Ens veiem obligades a respondre davant l'anunci d'una via valenciana que hauria de solucionar la problemàtica de l'habitatge a casa nostra. D'entrada, prou justificaria la desconfiança el fet que l'anunci vinga del senyor Dalmau, de Podem, el mateix partit que, de la mà del PSOE al govern de l'Estat, es va comprometre a pactar una llei d'habitatge i la prohibició dels desnonaments. La primera mesura va acabar amb l'anunci de bonificacions fiscals pels propietaris i sense limitar el preu del lloguer. Quant a la segona, només cal observar la quantitat de desnonaments que enfronten cada setmana els sindicats de barri a ciutats com València o Alacant, per citar només un exemple de l'abisme existent entre declaracions buides i les nostres condicions de vida.

Per si això no fora prou, qui ha fet l'anunci és un govern que des de la seua primera legislatura, en l'any 2015, ha permès un increment del 68% dels preus dels lloguers al País Valencià i l'execució de 7.000 desnonaments, només en 2019 —una mitjana de vint desnonaments al dia, dues terceres parts dels quals per impagament de lloguers. És el mateix govern del Botànic que va anunciar que faria públics els hospitals privats, però només un ho és, el de la Ribera, i tot i les declaracions grandiloqüents, no ho és per cap procés de reversió de privatitzacions. És senzillament perquè va finalitzar el contracte l'abril del 2018, després que el grup Ribera Salud s'embutxacara milions d'euros d'un rescat públic i a costa de la vida de les persones i la degradació assistencial.

No es qüestiona qui concentra la propietat, ni es limiten els preus del lloguer, ni es garanteixen els ingressos mínims o s'expropien els grans tenidors

Però, per no supeditar la mesura a una qüestió de confiança, tractarem d'exposar breument, amb cinc arguments, perquè el Pla 2400 del govern valencià pel cicle 2021-2026 és a la defensa del dret a l'habitatge com tractar d'extingir un incendi forestal amb una mànega de

jardineria; una mesura insuficient, il·legítima, insostenible, incapaç i irreal.

Insuficient. La proposta pretén combatre una de les contradiccions centrals del capitalisme, la que confronta propietat privada amb dret col·lectiu, amb l'anunci d'una simple inversió de 293 milions d'euros en 2.400 habitatges; cortina de fum per respondre a una problemàtica central en la lluita dels sindicats de barri i plataformes d'afectades per les hipoteques, en una societat on la gent treballadora s'enfronta a una pujada de preu de l'habitatge, combinada amb l'empobriment generalitzat, l'expulsió massiva del mercat laboral i desnonaments que es contenen per milers. No es qüestiona qui concentra la propietat, ni es limiten els preus del lloguer, ni es garanteixen els ingressos mínims o s'expropien els grans tenidors.

Il·legítima. Al país que va transferir tot el deute privat de bancs i especuladors a deute públic, on el dèficit representa un 46,7% del PIB, 49.600 milions d'euros; on s'ha rescatat el parc immobiliari dels bancs a través de l'estafa de la Sareb, amb diners públics; on el banc Sabadell, que va comprar la CAM per 1 euro, desnona ara famílies que van renegociar un lloguer social, després d'entregar la casa en dació en pagament; per vendre aquestes propietats tot just als fons d'especulació que juguen amb les nostres vides, amb lloguers impossibles i processos d'expulsió massiva de veïnes dels seus barris de tota la vida.

Al país de la mediterrània depredada per milers d'apartaments de luxe buits, amb centenars de pisos sense habitar, blocs sencers en desús, i amb una situació d'emergència climàtica que ens fa caminar a contrarellotge, la proposta és més formigó?

Insostenible. Al país de la mediterrània depredada per milers d'apartaments de luxe buits, amb centenars de pisos sense habitar, blocs sencers en desús, i amb una situació d'emergència climàtica que ens fa caminar a contrarellotge, la proposta és més formigó? La garantia del lloguer social a preu assequible és que aquest només puga representar un 10% dels ingressos de qualsevol llar, i per descomptat, de fer públiques totes les propietats amb les quals el capital financer es dedica a especular. Res més guiat per criteris d'eficiència i estalvi que donar-li un ús social a allò que ja està construït i en desús.

Incapaç. Perquè fa passar per un gest de sobirania el que en el fons és només una demostració de la capacitat d'autogovern subjecta als límits de l'autonomisme. Una legalitat autonomista que no té poder efectiu per regular preus, imposar límits, obligar empreses o expropiar propietats, i que llavors disfressa de keynesianisme el que no arriba ni als plantejaments més socialdemòcrates i intervencionistes en relació amb la propietat privada d'un dret, convertit en valor de canvi. Novament el principal esforç del govern de Ximo Puig i afins és per demostrar que som l'autonomia dòcil que estabilitza el règim des dels marges, l'exemple de l'alumne obedient. Com sempre, amb retòrica d'autogovern, però amb nul poder efectiu.

No estem per celebrar res més que la capacitat del sindicalisme de barri i el moviment en defensa de l'habitatge, per haver fet central una

problemàtica, que si no fora per l'organització, la lluita i el conflicte popular, encara estaria ignorada

Irreal. Perquè ja n'hi ha prou de jugar amb la vida de les treballadores; perquè és una estafa parlar de més col·laboració publicoprivada o falses cooperatives, com si no ens haguera conduït precisament a aquesta situació la imposició dels interessos de les grans empreses immobiliàries i els bancs; i perquè ignora el paper central que té l'habitatge als Països Catalans en l'acumulació capitalista, és a dir, en benefici dels fons d'inversió. Com a nació marcada per la dependència del sector turístic, pels anys del desenvolupisme franquista i amb més d'un 70% del PIB lligat al sector serveis, defensar el dret a l'habitatge de les urpes del capital financer és contravenir no únicament el paper que ens reserva l'Estat espanyol, sinó també al que ens obliga la mateixa Unió Europea a través del control de la política monetària i del dèficit.

En definitiva, amb l'anunci del Pla 2400 no estem per celebrar res més que la capacitat del sindicalisme de barri i el moviment en defensa de l'habitatge, per haver fet central una problemàtica, que si no fora per l'organització, la lluita i el conflicte popular, encara estaria ignorada.

El camí està marcat, doncs. Demandes de mínims exigides des de la lluita organitzada. Definició d'un programa polític propi. I a la fi, treballar sempre amb l'horitzó que només un estat independent amb capacitat per planificar democràticament la seua economia tindrà la capacitat real per garantir el dret a l'habitatge. És el camí que avantposa la propietat comuna als interessos privats. Un camí que no té vies possibles dins del capitalisme.

<https://directa.cat/sense-sobirania-politica-no-hi-ha-via-per-garantir-el-dret-a-lhabitatge/>

<https://ppcc.lahaine.org/sense-sobirania-politica-no-hi>